

جنايات وهابيت

جنايات وهابيت

جنايات و غارتهاي وهابيت كه از زمان محمد بن عبد الوهاب شروع شده و تا به حال به شكلهاي مختلف ادامه دارده يكي از مسائل مورد توجه مسلمانان مي باشد. وهابيت علاوه بر اينكه با حمله به شهرهاي مختلف از جمله، مدينه، طائف، رياض، مكه، نجف، كربلا و ديگر شهرهاي مسلمان، كه با كشتار هزاران مسلمان و غارت اموال و هتك نواميس مسلمانان همراه بوده است، در طول حكومت خود به تخریب آثار اسلامي، از قبيل مساجد، كتابخانه ها، قبور اوليای الهی و ديگر آثار اسلامي پرداخته اند. در اين مقاله به گوشه هايي از جنايات و غارتها و تخریبهاي وهابيت اشاره مي شود.

جنايات وهابيت در عراق

در سالروز عيد غدیر در هيچدهم ذیحجه سال ۱۲۱۶ هجری قمری امير سعود بن عبد العزيز وهابی با سپاهی متشکل از بيست هزار مرد جنگی به شهر كربلا حمله ور شد. كربلا در اين ايام در نهايت شهرت و عظمت بود و زائرین ایرانی و ترک و عرب بدان روی می آوردند.

«سعود» پس از محاصره شهر سرانجام وارد آن گردید و كشتار سختی از مدافعین و ساكنین و زنان و كودكان آن نمود و برخی عدد كشته شدگان را يكصد و پنجاه هزار تن! نوشته اند و می گویند جوی خون در كوچه های كربلا به راه افتاد و جالی این كه اسم این كار را «جهاد فی سبیل الله» و مبارزه بار نشر توحید می گذارند!

• پس وهابی ها حرم مطهر حسين بن علی علیه السلام فرزند حضرت زهرا دختر پیامبر را ویران نموده و ضریح مبارک آن حضرت را از جای خود كندند و ... حبیب بن مظاهر را سوزاندند و تمام ذخائر و نفائس حرم حسینی را چپاول کرده و اسبانشان را در صحن حرم مطهر بستند و در حرم شریف قهوه دم كردند و آن چنان در حرم مطهر، فساد و ویرانی بار آوردند كه فاجعه كربلا و حادثه روز حره و كردارهای بنی امیه و متوكل عباسی تکرار شد. كربلا پس از این حادثه به وضعی درآمد كه شعرا برای آن مرثیه می گفتند. وهابیه در مدت متجاوز از دوازده سال، گاه و ناگاه به شهر كربلا و اطراف و همین طور به شهر نجف حمله می كردند و غارت و كشتار می نمودند.

وقایع كربلا را بسیاری از مورخان شرق و غرب و حتی مورخان سعودی نوشته اند. می توانید به كتابهای تاریخ المملکه العربیه السعودیه، عنوان المجد فی تاریخ نجد، تاریخ العربیه السعودیه نوشته دانشمند مشرق «ناسی لیف» و مفتاح الكرامه سید جواد عاملی و كتب دیگری مراجع فرمایید.

- در نهم ماه صفر در سال ۱۲۲۱ شبانگاه قبل از صبح، وهابیان به نجف حمله كردند و اهالی نجف را غافلگیر نمودند حتی برخی از وهابیان از دیوار سور نجف بالا آمدند و نزدیک بود شهر نجف را متصرف شوند و حرم شریف امیرالمؤمنین علی علیه السلام را تخریب نمایند كه از امیرالمؤمنین علی علیه السلام کرامات آشکار شد و معجزات روشن ظاهر گشت و از سپاهیان

وهابی بسیاری کشته شدند و ناامید برگشتند.

در جمادی الثانی سال ۱۲۲۲ وهابیان به بیست هزار جنگجو - بلکه بیشتر- شبانه به نجف حمله کردند ولی با مقاومت مردم روبرو شدند و به شهر حله حمله کردند و سپس به کربلا حمله نمودند و این شهر را در روز روشن محاصره کردند. اهالی کربلا پشت دروازه شهر مقاومت کردند کشته ها دادند و از دشمن نیز بکشتند و سرانجام وهابیان بازگشتند و در عراق فساد و تباهی راه انداختند.

• در شعبان و رمضان ۱۲۲۵ وهابیان غزه، که توانایی حمله به شهرهای نجف و کربلا را نداشتند، اطراف نجف اشرف و کربلا را احاطه کرده و راه ها را بستند و در امتداد دو فرسنگ یا بیشتر از کوفه تا کربلا زائرین را محاصره کرده بودند و زائرین امام حسین و امیرالمومنین علی علیه السلام را که از زیارت نمیه شعبان به وطن های خود باز می گشتند اموالشان را غارت نموده و به قتل می رساندند.

• در سالهای ۱۲۴۵ و ۱۲۴۶ نیز بارها وهابیان به نواحی مختلف عراق حمله برده و قتل و غارت می کردند و گوسفندان و احشامشان را می گرفت و خودشان را هم کشتار می کردند. سرانجام کار به جایی کشید که عراقی ها به دولت انگلیس شکایت کرده و گفتند یا شما جلوی وهابیه را بگیرید و یا ما خود شخصا از خویشتن دفاع کنیم که در پایان هواپیمای لشکر عراق وهابیان را عقب راند.

• در روز عاشورای ۱۴۲۵ هجری قمری وهابیان با نام گروه القاعده با انفجارهای متعدد در کربلا معلی ما بین صفوف عزاداران حسینی فاجعه کربلا را تکرار نمودند که باعث به شهادت رسیدن تعداد زیادی از عزاداران اعم از مرد و زن و بچه شد.

• در روز ۲۵ رجب ۱۴۲۶ هجری قمری مصادف با شهادت امام موسی کاظم علیه السلام وهابیان با نام گروه القاعده با پخش غذاهای مسموم و ایجاد ترس و رعب و انفجارات متعدد در کاظمین ما بین صفوف عزاداران امام موسی کاظم جنایت دیگری را مرتکب شدند که باعث به شهادت رسیدن حدود ۱۵۰۰ نفر اعم از مرد و زن و بچه شد.

• پس از اشغال عراق توسط امریکا و متحدانش، وهابیان از این فرصت ایجاد شده توسط اربابانشان استفاده کردند و برای اقامه اعتقادات شومشان و ضربه زدن به اسلام و ایجاد تفرقه بین مسلمین بارها و بارها مردم مظلوم عراق اعم از شیعه و سنی ما عرب و کرد، زن و مرد، بزرگ و کوچک، پیر و جوان را هدف اقدامات تروریستی خود قرار داده اند و آنها را به خاک و خون کشیده اند به حدی که قلم از ذکر آنها ناتوان و شرمسار است.

جنایات وهابیت در طائف

در ذیقعده سال ۱۲۱۷ هجری قمری پس از جنگهای متعددی که بین اهالی طائف و سپاه وهابیان جنایتکار رخ داد سرانجام اهالی طائف تسلیم شده و درخواست عفو و امان نمودند ولی وهابیان خیانتکار پس از ورود به قلعه طائف با هر کسی که مصادف می شدند به قتل می رساندند و زمین قلعه را با خون مردان، زنان و کودکان رنگین کردند. وهابیان حتی به کودکانی که در گهواره آرمیده بودند و اطفال شیرخواری که در آغوش مادرانشان بودند رحم نکردند و همه را سر بریدند و به خاک و خون کشیدند و گروهی از مردم را که از شهر خارج شده و فرار کرده بودند دنبال کردند و کشتند. پیکر چاک چاک آن بینوایان را طعمه جانوران نموده، آنچه مال و ثروت یافتند به یغما بردند و مجددا سه روز بعد وهابیها برای افرادی که در داخل خانه ها مخفی شده بودند امان نامه فرستادند و این بار نیز وهابیها خیانت کرده و این افراد بیچاره را که اکثریت آنها را زنان و کودکان تشکیل می دادند لخت کرده و به مدت ۱۲ روز بدون آب و نان بر فراز تپه ای

محاصره نمودند، گاهی با چوب و چماق آنها را می زدند و گاهی سنگ جاف به سوی آنها پرتاب می کردند و سرانجام پس از ۱۲ روز سلحشوران دلاور اهل طائف که تا آخرین نفس سنگر خود را ترک نکرده بودند، و دیگر اندوخته غذایی و رزمی نداشتند به وعده های مزدورانه وهابیهای بی ایمان اعتماد کرده و با دست خالی از سنگرهای خود بیرون آمدند و هابیها آنها را نیز بر فراز تپه قرار دادند و همگی را از دم شمشیر گذراندند و مدت ۱۶ روز پیکرهایشان بر فراز تپه طعمه درندگان و پرندگان بود.

پس از این قتل عام ها، وهابی ها در جستجوی خانه به خانه آنچه از مال و منال یافتند غارت و سرقت نمودند و به دنبال به دست آوری اموال تمام خانه های شهر و حتی توالت ها را کردند و کتابهای خطی نفیس و دیگر از قبیل قرآن کریم، کتب تفسیر، حدیث و دیگر علوم قرآنی و اسلامی همگی در زیر پای چکمه پوشان وهابی لگدمال شد، جلدهای چرمی گران قیمت که توسط هنرمندان اسلامی برای مصاحف شریفه تهیه شده بود در طول قرون و اعصار همانند مردمک دیدگانیشان از آنها محافظت می کردند تبدیل به کفش و چاروق گردید.

وهابیها چون از قتل عام مردم طائف و تقسیم غنائم جنگی فارغ شدند، براساس عقاید پوچ و باطلشان تمامی گنبد و بارگاهها و قبور متبرکه و مراقد مطهره و مساجد و مدارس دینی را ویران نموده و با خاک یکسان نمودند و حتی قبر شریف بسیاری از صحابه و علما را نبش نموده و بی حرمتی نمودند.

مجددا وهابیان در سال ۱۳۴۳ هجری قمری طائف را محاصره کردند و به زور وارد طائف شدند و مردم را اعم از مرد و زن و اطفال از دم تیغ گذراندند و رقم کشته شدگان که در میان آنها علما و صلحا کم نبودند نزدیک دو هزار نفر بود. آنها اموال مردم را غارت کردند و چنان کارهای زشت مرتکب شدند که از شنیدن آنها مو بر بدن انسان راست و دل هر انسانی کیاب می شود. چنانکه شافعی ها و برخی پرده داران و خدمتگزاران کعبه مکرمه که برای بیلاق به طائف آمده بودند دیده می شدند. طبق متون به دست آمده وهابیان آن چنان جنایاتی مرتکب شدند که زبان از بیان و قلم از جریان شرم دارد.

جنايات وهابيون در سوریه

در سال ۱۲۲۵ هجری قمری وهابیان به شام (سوریه فعلی) یورش بردند و دارائی همه مردم را تاراج کردند و غلات را سوزاندند و مردمان بی گناه را کشتند و زنان را اسیر کردند و کودکان را به قتل رساندند و خانه ها را ویران ساختند و فساد و آشوب به راه انداختند.

جنايات وهابيان در اردن

در سال ۱۳۴۳ جمعی از وایبها ناگهان به اردن حمله بردند و به مردم بی اطلاع و بی خبر «ام العمد» و همسایه آن هجوم آوردند و مردان و زنان بی گناه را کشتند و غارت کردند ولی طولی نکشید که با رانده شدن برخی و اسارت برخی دیگر عقب نشستند پس اسیران وهابی به فرمان انگلیس آزاد شدند و به پناهگاههایشان رسانده شدند.

مجددا در سال ۱۳۴۶ وهابیان با سپاهی متشکل از سی هزار نفر به اردن حمله کرده و قتل و غارت و خونریزی به راه انداختند.

جنايات وهابيان در يمن:

در سال ۱۳۴۱ وهابیان با حجاج یمنی که خلع سلاح بودند و هیچ گونه وسیله دفاعی با خود نداشتند رو برو شدند. آنان ابتدا با حجاج همراه شدند و به ایشان امان دادند ولی بعدا نیرنگ به کار بردند و وقتی که به دامنه کوه رسیدند وهابیان در قسمت بالا و پهنای کوه قرار گرفتند و حجاج یمنی در پایین کوه قرار گرفتند سپس وهابیان دهانه توپ ها را به سوی حجاج یمنی

گرفته و همه را به گلوله بستند و تمامی حجاج یمنی را که هزار نفر بودند کشتند به جز دو مرد که فرار کردند و جریان کشتار وحشیانه حجاج یمنی را به دست وهابیان به اطلاع مردم رساندند.

جنايات وهابيان در حج و تعطيلي حج

در سال ۱۲۱۹ به سبب فتنه و آشوبهایی که وهابیان در مسیر حجاج و عرفات ایجاد کرده بودند و محاصره مکه توسط وهابیان حتی یک تن از حجاج نتوانستند به زیارت کعبه بیایند. در سال ۱۲۲۰ هجری قمری که وهابیها بر مکه تسلط پیدا کرده بودند عراقی ها از حج و زیارت خانه خدا ممنوع شد.

در سال ۱۲۲۱ نماینده وهابی ها نزد سرپرست حجاج شامی آمده و گفت: به شرط عدم همراه داشتن محمل اجازه ورود به مکه و انجام حج را خواهید داشت و در نتیجه حاجیان شامی از همان محل به شام برگشتند و آن سال حج را برگزار نکردند.

در سال ۱۲۲۱ محمل مصری ها به دست سعود حاکم وهابی ها آتش زده شد و پس از پایان برنامه حج کسی از طرف سعود ندا در داد که سال دیگر کسی که ریش بتراشد نباید به حج بیاید و ضمناً این آیه قرآن را خواند «یا ایها الذین آمنوا انما المشرکون نجس فلا یقربوا المسجد الحرام بعد عامهم هذا» ترجمه: ای مؤمنان بدانید که مشرکان پلیدند پس از این سال دیگر به مسجد الحرام نزدیک نشوند. و از همین سال کاروان حج شامی ها و مصری ها و به طور کلی غیر از وهابیان به اتهام شرک از اقامه حج و زیارت خانه خدا ممنوع شدند.

بنابراین کاروان حجاج عراقی از سال ۱۲۲۰ و کاروان حجاج شامی از سال ۱۲۲۱ و کاروان مصر از سال ۱۲۲۲ قطع گردید. بدین ترتیب برنامه حج از عراق چهار سال، از شام سه سال و از مصر دو سال قطع شد تا اینکه در سال ۱۲۲۴ هجری قمری نخستین دولت سعودی و وهابی سرنگون شد و مدینه منوره و مکه معظمه از آلودگیهای وهابیان پاک شد و حج آزاد گشت.

به واسطه حمایت های انگلیس مجدداً با تشکیل دومین دولت سعودی و تسلط مجدد وهابی ها بر مدینه منوره و مکه معظمه در سال ۱۹۲۴ م. محدودیت هایی برای حجاج ایجاد شد. در سال ۱۳۴۱ وهابیان با حجاج یمنی که خلع سلاح بودند روبرو شدند و به آنان امان دادند ولی بعداً خیانت کرده و وقتی که به کوه رسیدند از کوه بالا رفته و دهانه توپ ها را به سوی حجاج یمنی گرفته و تمامی حجاج را که هزار نفر بودند کشتند.

در سال ۱۳۴۲ هجری قمری به دلیل جنگ میان وهابیان و اهالی مکه و جدّه در این سال نیز برنامه حج کاملاً تعطیل گشت.

۶ ذی الحجّه - در سال ۱۳۴۴ وهابیان به دلیل حرام دانستن برخی اعمال حجاج مصری در منی، مصریان را به سنگ بسته و عده ای از حجاج مصری را کشتند.

در سال ۱۴۰۷ وهابیان به حجاج ایرانی و سوریه ای و لبنانی، در ایام حج و در مکه - حرم امن الهی- به جرم سر دادن فریاد براءت از مشرکین و کفار حمله کردند و کشتار فجیعی از حاجیان در حال احرام و در حرم امن الهی کردند و مکّهین حرم امن الهی را بر شور اربابان انگلیسی و امریکایی خود ناامن نمودند و ایرانیان را عزادار و قلب مسلمانان آزاده جهان را جریحه دار نمودند و ایرانیان را به مدت ۳ سال از به جا آوردن اعمال حج محروم نمودند.

وهابیان را در تعطیلی حج و کشتار حجاج نباید سرزنش کرد چرا که آنان فقط به قولی که محمد بن عبد الوهاب به ... و انگلیسی ها در مانع شدن مردم از حج داده است عمل می کنند!!!

جنايات وهابيان در افغانستان:

در اواخر سال ۱۳۷۲ شمسی شخص وهابی به نام طالبان در افغانستان وارد صحنه نبرد گردید

و با گويج از سوی کشور پاکستان و عربستان سعودی و آمريکای ام الفساد تقويت شد و در شهريور ۱۳۷۵ شمسی کابل پایتخت افغانستان را تصرف کرد و سپس به کشتار مسلمانان مجاهد و مجاهدان شيعی مذهب روی آورد. و صدها هزار مسلمان را به خاک و خون کشيد و باعث عقب ماندگی افغانستان شد. جهت اطلاع خوانندگان چند نمونه از کشتار بيرحمانه و جنايات ضد اسلامی و انسانی طالبان ذکر می گردد.

در جهاد سال ۱۳۷۷ شمسی اجلاسهای در پيشاور تشکيل دادند و ۱۶۰ نفر از مفتی های درباری مزدور اهل سنت و وهابی جمع شده و به رایزنی پرداخته و سرانجام فتوائی را صادر کردند که همه مردان شيعه و پسر بچه های شيعه بالای هفت سال به قتل برسند و زنان و دختران و پسران کمتر از هفت سال شيعه به عنوان برده و کنيز به اسارت درآیند، پس از صدور فتوای ملاهای مزدور و از خدا بی خبر کشتار و قتل و غارت شيعيان توسط حکومت طالبان آغاز گردید.

در روز شنبه ۱۳۷۷/۵/۱۷ شمسی زنان و مردان و کودکان شهر مزار شريف از روی بامها به رگبار بسته شدند و اهالی شهر را قتل عام کردند و پس از آن به بیمارستانها رفته و بیمارهای شيعه مذهب را روی تخت خواب بیمارستان به شهادت رساندند و در روز دوشنبه ۱۳۷۷/۵/۱۹ شمسی اجساد هزاران شيعه روی زمین انباشته شده و طعمه درندگان شده بود. در شهر میمنه هم طالبان به محله شيعيان رفته و تعداد زیادی از زنان و مردان و کودکان آنان را در تکیه خان جمع کرده و بر سر آنها نفت ریخته و طعمه حریق نمودند.

ملا منان نیازی در سخنرانی خود رسماً اعلام کرد که هر کس یکی از اهالی هزاره یا یک شيعه را در خانه خود پنهان کند ما آن خانه را با اهلش به آتش می کشم. سپس گفت: امیرالمؤمنین ما(یعنی ملا عمر) برای مردم مزار شريف عفو عمومی داده اما این عفو شامل شيعه ها و هزاره ای ها نمی شود.

در سنگچارک و بلخاب و بامیان و پروان و کاپیسا و ... شکم بانوان حامله شيعه را پاره می کردند و جنین آنان را بیرون آورده و سرش را می بریدند. زنان مردان و پستان زنان شيعه را نیز می بردند و چشمهای آنان را از حدقه بیرون می آوردند. (این مطالب در ابتدای عنوان «جنايات افغانستان» بیاید:

در روز جمعه عاشورای سال ۱۲۶۷ هجری قمری شيعيان قندهار در حسینیه ها جمع و سرگرم عزاداری برای عترت طاهره و ذراری پاک پیغمبر و سبط رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم بودند که ناگهان وهابیان جنایتکار و سنی های متعصب با انواع اسلحه به حسینیه ها وارد شدند و جمع کثیری از شيعيان بی دفاع حتی اطفال آنان را به فجیع ترین وضعی به قتل رسانیدند و اموالشان را به تاراج بردند و سالها شيعيان آزادی عمل نداشتند و حتی در روزهای عاشورا دو، سه نفری در سردابهای خانه ماجرای ریحانه رسول الله و مقتولین و مظلومین کربلا عزاداری می نمودند(۱)

جنايات وهابيان در پاکستان:

در سال ۱۹۷۹ میلادی با تأسیس سپاه صحابه - این ارتش نظامی و تروریستی- در کشور پاکستان تا به امروز هزاران نفر از شيعيان مظلوم و بی گناه پاکستان اعم از مزد و زن و پیر و جوان به جرم داشتن مذهب حقه تشیع و دفاع و حمایت از ولایت اهل بیت رسالت علیهم السلام به دست «سپاه صحابه» و «لشکر جنگ لی» که از عمال وهابیت می باشند در نقاط مختلف پاکستان ترور شده و به شهادت رسیده اند.

مزدوران کوردل وهابی سپاه صحابه، هر روز تنی چند از شيعيان شیفته و عاشقان دلسوخته

حسينی را به شهادت می رسانند و غالبا مغزهای متفکر را نشانه می روند. تعداد جوانان و فرهیختگان شیعه، که با ترور ناجوانمردانه سپاه صحابه، شربت شهادت نوشیده و به پیشوای محبوب خود حضرت اباعبدالله الحسین پیوسته اند از شعار بیرون است. بر اساس گزارش «هرالد» گروه وهابی سپاه صحابه در شهر «هری پور» یک حسینیه، شش خانه و دو مغازه شیعیان را به آتش کشیدند، در شهر «مالو والی» به حسینیه شهر حمله کرده و گروهی را مجروح و شهید نمودند، و در «کوهات» نیز با نارنجک به حسینیه شهر حمله کردند و شیعیان را به شهادت رساندند و در «حیدر آباد» به دسته عزاداران حمله ور شده، ۲۴ نفر را مجروح و شهید نمودند و در ۴ جمادی الاول ۱۴۲۴ هجری قمری به مسجد جامع کویته حمله نموده و بیش از پنجاه نفر از نمازگزاران را به جرم ارادت به خاندان عصمت و طهارت به خاک و خون کشیدند. و در میان شهدا تعداد بسیاری زن و بچه به چشم می خورد. (2)

جنايات وهابيان در مکه

در هشتم ماه محرم سال ۱۲۱۸ وهابیان سرانجام با تهدیدات و ادعات فراوان وارد مکه معظم شدند و تمامی مسلمانان و اهالی مکه را کافر خواندند مادامی که به فرقه ضاله وهابیت نپیوندند و عصر همان روز سعود حاکم وهابی ها گفت: فردا این قبه و بارگاه ها و این بت هایی را که درست کرده اید بدست خود ویران کنید تا برای شما جز خدا معبودی نماند. صبح فردا وهابیان متحجر و خرافی به همراه مردم مکه که از ترس وهابیان را همراهی می کردند، بیل و کلنگ به دست راه افتادند و گنبدهای زیادی را که در گورستان مقلی بود با خاک یکسان کردند آن گاه گنبد زادگاه حضرت رسول و فاطمه زهرا و گنبد و بارگاه حضرت خدیجه ام المؤمنین و عبدالمطلب و حضرت ابوطالب را خراب کردند. در تاریخ حیرتی آمده: «وهابیان گنبد روی زمزم و نیز گنبدهایی را که در اطراف کعبه قرار داشت ویران کردند.»

وهابیان تمام مکانهایی را که مزار صالحان در آنها قرار داشت جستجو کردند و آنها را خراب نمودند. آنان موقع خراب کردن سرود می خواندند و طبل می زدند و آواز می خواندند و در دشنام به صاحبان قبرها ره افراط می سپردند و می گفتند: «ان هی الا اسماء سمیتموها» یعنی این ها نام هایی است که شما از پیش خود در آوردید. حتی گفته شده آنها روی قبر سید محبوب بول کردند! سه روز نگذشت که تمام آثار و اماکن تاریخی اسلام که بیانگر فرهنگ و تمدن درخشان اسلامی بود ویران شد و از برگزاری نمازهای متعدد در مسجد الحرام جلوگیری به عمل آمد و ذکر صلوات بر پیامبر و ذکر یا ارحم الراحمین پس از اذان جلوگیری نمودند و به علمای مکه دستور دادند که عقاید و کتابهای محمد بن عبدالوهاب را بر مردم تشریح نموده و کتاب «کشف الشبهات» او را تدریس نموده و مخالفت نمودند و بر مردم مکه جور و ستم فراوان روا داشتند و بر اثر همین اذیت و آزارها سرانجام مردم مکه با کمک شریف غالب (والی جده) توانستند وهابیها را از مکه بیرون برانند ولی مجددا وهابیان در سال ۱۲۱۹ ق با چند گروه از نواحی مختلف به سوی مکه معظمه حمله ور شده، شهر مکه را به محاصره خود درآوردند. در این محاصره که ماه به طول انجامید، اهالی مکه فشارهای طاقت فرسایی را متحمل شدند به صورتی که در اوایل محاصره، گوشت پرندگان چون کبوتر، در اواسط گوشت حیواناتی چون گربه و سگ و در اواخر گیاهان و برگ درختان به عنوان رفع گرسنگی مورد استفاده قرار می گرفت تا بدانجایی رسید که مردم از ترس اینکه مبادا وهابیان بر آنها تسلط پیدا کنند از شدت گرسنگی می مردند، برخی همین طور کهره می رفتند می افتادند و می مردند و مرده بچه ها کوچه ها را پر کرده و حتی صف اول نماز جماعت در مسجد الحرام به دشواری پر می شد و سرانجام اهالی مکه ناچار به امضای مصالحه با وهابیان در سال ۱۲۲۰ هجری قمری شدند و وهابیان تا

سال ۱۲۲۴ هجری قمری بود مکه تسلط داشتند و در این مدت اذیت های فراوانی را بر مردم مکه روا داشتند. از دانشمندان اهل سنت توسط وهابیان بی دلیل به شهادت رسیدند و بسیاری از اعیان و اشراف بدون هیچ اتهامی به دار آویخته شدند و هر که در اعتقادات مذهبی ثابت قدم بود به انواع شکنجه ها تهدید می شد و در مدت این چهار سال حج تعطیل شد تا اینکه دولت عثمانی به کمک اهالی مکه آمده و در سال ۱۲۲۴ هجری قمری سرزمین مقدس مکه را از لوٹ وهابیان جنایتکار پاک نمود.

مجددا با حمایت های سخاوتمندانه نیروهای انگلیسی وهابیان در سال ۱۳۴۲ وارد شهر مکه شدند و جنايات خود را از سر گرفتند و در همان سال برنامه حج تعطیل گشت و در سال ۱۳۴۴ وهابیان برخی از اعمال حجاج مصری را در منی حرام دانسته و آنها را به سنگ، بستند و عده ای از حجاج مصری را در منی کشتند.

۶ ذی الحجه در سال ۱۴۰۷ وهابیان حجاج ایرانی و حجاج آزاده دیگر کشورها را به جرم سر دادن فریاد برائت از مشرکین در مکه به خاک و خون کشیدند و حرم امن الهی را به دستور اربابان خود (آمریکا و انگلیس و اسرائیل) با خون حجاج رنگین نمودند.

جنايات وهابيان در مدینه:

در سال ۱۲۲۰ سعود حاکم وهابی ها پس از تصرف مکه دو گردان وهابی به قصد مدینه به سوی دار الهجره رسول اکرم گسیل داشت و نامه ای برای اهالی مدینه فرستاد که آنان را به اطاعت از خود ترغیب نماید ولی اهالی مدینه بر اثر جنايات وهابیان در طائف دچار وخشت شدند و به نامه سعود بن عبد العزیز جواب ندادند و در نتیجه سپاهیان وهابی مدینه را محاصره نمودند و راه های ورودی مواد غذایی و بشر چشمه «زرقا» را ویران نمودند و بدین ترتیب اهالی مدینه را دچار قحطی، گرانی و بی آبی نمودند و پس از ماهها اهالی مدینه مجبور به تسلیم و قبول شرایط وهابیان شدند ولی هرگز از ظلم و تعدی وهابیان رهایی نیافتند.

در سال ۱۲۲۱ وهابیان کلیه جواهرات و اشیای گرانبهای حرم مطهر پیامبر و حرم مطهر ائمه بقیع علیهم السلام را به غارت بردند آنان سه عدد قرآن نفیس چهار صندوق مملو از جواهرات مرصع به الماس و یاقوت گرانبها به غارت بردند و از جمله اشیای غارت شده عبارت بود از چهار عدد شمعدان زمردین، که به جای شمع در آنها یک قطعه الماس شب ها و درخشنده بود سیصد دانه مروارید بزرگ، یک پارچه سنگ زمرد بزرگ، یک ظرف طلا و حدود صد قبضه شمشیر با غلاف های طلا به طلالی خالص و مرصع به الماس و یاقوت با دسته هایی از زمرد و پشم و با آهنی از «موصوف» که نام خلفا و شاهان گذشته روی آنها کنده کاری شده بود که ابدان نمی شد آنها را قیمت گذاری کرد.

وهابیان پس از این عمل قبیح مردم را از زیارت قبر پیامبر منع و جلوگیری نمودند و بسیاری از گنبد و بارگاههایی را که در شهر مدینه و بقیع بود ویران کردند و در سال ۱۲۲۱ زوار شامی و در سال ۱۲۲۲ زوار مصری از زیارت مدینه منوره و حرم پیامبر اکرم ممنوع شدند.

سرانجام وهابیان پس از چهار سال قتل و غارت جور و ستم بر اهالی مدینه با حمله عثمانیها از بین رفتند.

ولی متأسفانه مجددا در سال ۱۳۴۳ هجری قمری وهابیه با حمایت های بی دریغ و سخاوتمندانه انگلیسی ها به مدینه منوره وارد شدند و با گرفتن فتوای زور از علمای مدینه بر جواز ویران کردن قبور و زیارتگاهها در هشتم شوال ۱۳۴۳ هجری قمری تمامی گنبدها و بارگاه ها و ضریح هایی که در مدینه و اطراف آن بود ویران کردند از جمله ویرانی ها وهابی ها در مدینه عبارتند از خراب کردن گنبد و بارگاه حضرت عبدالله پدر رسول الله و حضرت آمنه مادر رسول الله و مزار همسران

پیامبر و مزار اسماعیل بن جعفر الصادق و دیگر بزرگان و حتی گنبد مرقد مطهر نبوی را هم به توپ بستند و از همه این موارد دردناکتر تخریب گنبد و بارگاه مضاجع مطهره ائمه بقیع علیهم السلام و اهل بیت رسول الله بود وهابیان حتی دیوارها و صندوق و ضریحی را که روی قبرهای شریف قرار داشت و برای آن هزار ریال مجیدی صرف شده بود.

کاملاً از بین بردند و از این زیارتگاه جز تلی از سنگ و خاک باقی نگذاشتند. و ۸ شوال ۱۳۴۳ هجری قمری به خاطره ای تلخ و دردناک برای جهان تشیع تبدیل گشت.

تخریب آثار تاریخی و باستانی اسلام:

اینک جهت رعایت اختصار توجه خوانندگان ارحمنند را به فهرست برخی از آثار و اماکن تاریخی اسلام که بیانگر فرهنگ و تمدن اسلامی بود و به واسطه تحجر و کوته فکری فرقه ضاله وهابیت ویران شده جلب می کنیم:

- بارگاه و مسجد حضرت حمزه سیدالشهداء در احد
- بارگاه ام المؤمنین حضرت خدیجه کبری بنت خولید علیها السلام.
- بارگاه آمنه بنت وهب مادر پیامبر گرامی اسلام
- بارگاه حضرت ابوطالب پدر گرامی امیرالمؤمنین
- بارگاه حضرت عبدالمطلب جد پیامبر گرامی اسلام و امیرالمؤمنین
- بارگاه حضرت حوا در جده
- بارگاه حضرت عبد الله پدر پیامبر در مدینه
- بیت الاحزان، خانه ای که حضرت زهرا علیها السلام در آنجا در سوگ پدرش می گریست.
- مسجد سلمان در مدینه منوره
- خانه حضرت زهرا علیها السلام در کوچه حجر در مکه مکرمه
- جایگاه نفس الزکیه در مدینه منوره
- خانه رسول الله در مدینه، خانه ای که حضرت هنگام هجرت به مدینه در آنجا مستقر شد.
- خندقی که مسلمانان در جنگ خندق حفر نمودند
- بارگاه پیامبر خدا، یسع علیه السلام، در روستای اوجام در قطیف
- مسجد جوانان در احساء، دومین مسجدی که پس از مسجد رسول الله در آن نماز جمعه برگزار شد.
- مسجد عباس بن علی در روستای مطیرفی در احساء
- زادگاه پیامبر اسلام، خانه ای که در آن پیامبر گرامی اسلام در شعب هواشم در مکه مکرمه متولد شد
- خانه ام المؤمنین حضرت خدیجه بنت خویلد در مکه مکرمه
- مسجد الشمس در مدینه منوره محل یکی از معجزات بزرگ رسول خدا
- خانه حمزه بن عبدالمطلب عموی گرامی پیامبر
- خانه ارقم، که پیامبر و یارانش در آغاز بعثت در آن گرد می آمدند
- بارگاه شهدای بدر و جایگاهی که برای پیامبر در غروه بدر نصب نمودند
- خانه حضرت علی علیه السلام که امام حسن و امام حسین علیهم السلام در آن متولد شدند
- دیوار اطراف شهر مدینه منوره
- خانه حضرت امام جعفر صادق در مدینه منوره
- محله بنی هاشم در مدینه منوره

- مسجد تنبه الوداع
 - مسجد البغله و بسيارى ديگر از بقاع متبركه و اماكن مقدسه
 - قبرستان المعلى در مكه مكرمه كه بارگاه و مقبره برخى از اهل بيت عليهم السلام و ياران پيامبر در آن قرار دارد.
 - نشانه ورود و خروج فاطمه بنت اسد مادر اميرالمؤمنين پس از تولد آن حضرت از كعبه
 - بارگاه هاى متعدد در قبرستان بقيع
 - بارگاه ملكوتى ائمه بقيع عليهم السلام
- نكته قابل توجه اينكه اين ويرانگرى هاى آثار تاريخى اسلام در حالى صورت مى گيرد كه رژيم سعودى و وهابيان از آثار يهوديان در مدينه منوره حافظت و نگهدارى مى كنند؛ و با نصب تابلوهاى هشدار دهنده مردم را از نزديك شدن به آنها باز مى دارند.

پى نوشت ها

- (1) نقل از شبهاى پيشاور- چشمديدها تأليف عبد القيوم فدوى - عزادارى سنتى شيعيان.
- (2) نقل از كتاب عزادارى سنتى شيعيان.